

Lhotecký Občasník

Nepravidelná tiskovina o životě v naší obci

ročník 4

podzim 2021

číslo 10

O obsahu a charakteru

Občasník vyjadřuje pouze skutečnosti a informace získané na reálném základě. Mapuje události v obci a v jejím blízkém okolí. Je apolitický a maximálně vyvážený. Neobsahuje žádnou reklamu a nikdy nebude. Je nedílnou přílohou kroniky obce. Obsah lze volně šířit a citovat za předpokladu, že bude uveden zdroj a autor, jímž je kronikář obce Petr Bibrle.

Volby 2021

Příběhy starých domů Strana 2

Žernovský Bikeroad 2021

Naše zákoutí Strana 3

Naši slavní rodáci Strana 4 - 5

Lhotecké posvícení Strana 6 - 7

Citace z obecních kronik Otevření dostavby hřiště Strana 8

Lhotecký pstruh Strana 9

Pomístní názvy

Zprávy z Obecního úřadu Strana 10

Výlet se seniory do Prahy Strana 11

3. ročník Srandatíatlonu Strana 12

... úvodní slovo kronikáře obce

Vážení spoluobčané, čtenáři.

Právě držíte jubilejní vydání Lhoteckého Občasníku, který, jak jste si jistě všimli, je poněkud bohatší. Rozhodl jsem se, že tohle desáté vydání udělám pro Vás s větším počtem stránek, abyste si užili trochu více informací, připomněli si letní a podzimní akce pořádané jak samotnou obcí, tak nově vzniklým Sportovním spolkem U borovice. Pokusil jsem se do tohoto vydání zařadit všechna témata, která kdy v Občasníku byla zveřejněna. Také Vás odkazuji na naše internetové stránky, kde jsou Občasníky ke stažení, z autorských důvodů s ročním zpožděním. Kromě toho tam jsou ty nejčerstvější informace z obecního úřadu, fotogalerie z pořádaných akcí a něco málo z historie našich osad. Do adresního řádku stačí zadat jednoduše: www.lhotapodhorickami.cz

Paralelním kanálem informací jsou i obecní stránky na sociální síti Facebook. Také tam se snažím udržovat aktuální informace o stavu naší obce, spolu s mnoha fotografiemi z akcí, nebo

jen běžnými i kuriózními momentkami.

Dovolte mi, abych popřál nejen za sebe, ale i za starostku Darinu Kricnarovou, místostarostu Jiřího Hanuše a za ostatní zastupitele obce (Miroslava Hartmana, Radku Skuhřavou, Pavla Rudolfa a Petr Tautze), kteří se o bezproblémový chod naší vesnice neúnavně starají, klidný zbytek roku a úspěšný start do toho následujícího 2022. Váš kronikář Petr Bibrle.

Od 1.1.2022 platí nová vyhláška o odpadech

Vážení spoluobčané, v prosinci roku 2020 byl přijat nový zákon o odpadech č. 541/2020 Sb., díky němuž se mění odpadová politika všech obcí v ČR. Stát tak tlačí na občany takzvanou negativní finanční sankcí, aby se podíleli na likvidaci odpadu v plné výši. I naše obec je povinna přizpůsobit svoz odpadů tomuto zákonu. Obec má zatím možnost část nákladů přenést na sebe, ale nebude to na dlouho. Co to pro nás znamená. Vláda nám dala na výběr ze tří modelů, jak vybírat od občanů platby za likvidaci odpadů. V naší malé vesnici ale přichází do úvahy pouze jeden z nich. Ten byl schválen zastupitelstvem. Finanční výbor projednal a doporučil výši plateb a jeho konečnou podobu v nejdůležitějším shrnutí Vám předkládáme:

- S účinností od 1.1.2022 bude svážen odpad všem občanům obce Lhota pod Hoříčkami (Újezdce i Světlá) jedenkrát za 14 dní v určený den.
- Dále vyhláška určuje, že platit za svoz bude každý občan obce s trvalým pobytem v obci.
- Výše platby za každého občana byla stanovena na 600,-Kč za rok.
- Každý vlastník nemovitosti, který nemá trvalý pobyt ve Lhotě pod Hoříčkami, Újezdci či Světlé (lidově chalupář) je povinen platit stejný poplatek, tedy 600,-Kč.
- Každý poplatník (obyvatel nebo chalupář) je povinen uhradit poplatek za likvidaci odpadu řádně a včas dle obecně závazné vyhlášky, a to do 28.2.2022.

Úplné znění obecní vyhlášky o odpadech bude samozřejmě zveřejněno na vývěsce, na úřední desce i na obecním webu a facebookovém profilu. Obec upozorňuje, že obecně platná vyhláška je závazná a vymahatelná se všemi důsledky. Jen pro představu: obec letos zaplatila za svoz odpadů cca 300.000,-Kč, přičemž vybrala od občanů (za známky) pouze 128.000,- Kč. Rozdíl je tedy patrný a cílem vlády ČR je smazat ho. Jak jsem již napsal, obec má zatím možnost přispět na svoz odpadů ze svého rozpočtu, ale je už velmi limitována. Odpady vyprodukované obcí tvoří pouze ty komunální, ale také tříděné (plasty, papír, kov), nebezpečné (oleje, baterie, ledničky...), velkoobjemové (ony kontejnery u kravína) a bioodpady (listí, tráva – svoz u Haráčku). V příštím občasníku otiskneme podrobné příčiny a důsledky změny odpadové politiky, které vyústily právě do povinnosti přijmout novou odpadovou vyhlášku ve všech obcích ČR.

Poslanecké VOLBY 2021 ve Lhotě pod Hoříčkami

Nejsledovanější událostí letošního roku byly bezesporu volby. Nemůžu vynechat jejich výsledky ani na stránkách našeho Občasníku. Volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR byly vypsané na dny 8. a 9. října. Jako obvykle se sešla volební komise v zasedací místnosti Obecního úřadu, nyní ve složení Jaroslava Jirásková, Petr Tautz, Radka Skuhrová, Šárka Kricnarová a Jitka Staňková. Ti všichni bedlivě dohlíželi na průběh hlasování všech příchozích voličů, aby následně sčítali hlasy.

A níže v tabulce předkládám volební přehled v číslech za naši obec. Lhota pod Hoříčkami spolu se svými částmi Újezdce a Světlou mají

243 oprávněných voličů, svůj hlas však přišlo dát 69,14% z nich, tedy 168. Jeden hlas byl poté vyhodnocen jako neplatný. Ještě, než si projdete kompletní výsledkový přehled, mám pro vás také jednu volební perličku. Nejmladším voličem byla

letos Kateřina Hofmanová z Újezdce, která právě v den voleb dovršila věk ze zákona nutný k zajištění práva volit. Přejeme ji, aby její volba byla tou pravou, a aby se ve svém rozhodnutí neklamala a nezanevřela tak na volební povinnost.

	Název strany nebo hnutí	Počet hlasů	% podíl
1.	ANO 2011	51	30,53
2.	SPOLU – ODS, KDU-ČSL, TOP 09	46	27,54
3.	Svoboda a přímá demokracie (SPD)	19	11,37
3.	PIRÁTI a STAROSTOVÉ	19	11,37
4.	PŘÍSAHA Roberta Šlachty	14	8,38
5.	Strana zelených	5	2,99
5.	Česká strana sociálně demokratická	5	2,99
6.	Komunistická strana Čech a Moravy	4	2,39
7.	VOLNÝ blok	1	0,59
7.	ALIANCE NÁRODNÍCH SIL	1	0,59
7.	Hnutí Prameny	1	0,59
7.	Otevřeme ČR normálnímu životu	1	0,59

Příběhy jednoho starého domu - č. p. 54

Tento dům má sice vysoké číslo, přesto už něco pamatuje. Byl samozřejmě v minulém století rekonstruován, ale pokud bychom hledali jeho původ, tak z dochovaných archiválií vyplývá, že na konci 18. století ještě tento dům nestál. Není totiž součástí seznamu robotních povinností. Tedy nějaké stavení (spíše hospodářské) zde stát mohlo, ale těžko v

něm někdo fakticky bydlel. V roce 1844 už ale v indikačních skicách je zakresleno, ale na rozdíl od protějších domů (například č. p. 13) bylo označeno jako spalné, tedy nějaká roubenka. To tam tehdy přebýval pan Antonín Rudolf s rodinou. Na konci 19. století byl majitelem domu Josef Dvořák, ve Vejnarově kronice z roku 1922 se pak

uvádí F. Dvořáková. Kronikář Prouza v polovině minulého století zaznamenal, že zde bydlel František Stainert. Dnes zde žije paní Jarmila Pařízková. Starší fotka z alba pana Ivana Picha má už přesně 50 let a za povšimnutí stojí to, že tehdy vedle domku byla hasičská zbrojnice. Dnes stojí na jejím místě autobusová zastávka.

Společenská kronika:

Dne 7.11.2011 zemřela paní Eva Nekvapilová z Újezdce. Čest její památce.

Obec Lhota pod Hoříčkami letos do října hospodařila s celkovými příjmy 4,134.000,- Kč a výdaji 3,809.000,- Kč.

Na účtech máme:
ČNB 9,519.000,- Kč
ČS 1,260.000,- Kč

Žernovský bikeroad opět po roce profičel naší obcí

Na den 18. červenec 2021 se zase po roce rozjel Žernovský bikeroad. Opět po staré trase přes Světlou, Lhotu i Újezdec. Amatéři i profesionálové závodili na kolách, ale v pelotonu se objevila i jedna koloběžka. Ve 14 kategoriích za plného provozu závodili za příjemného počasí. V pelotonu kategorie veteránů 40-49 let nechyběl ani náš místostarosta Jiří Hanuš. Trasu 72 km projel jako 37., přičemž za sebou nechal mnohá zvučná cyklistická jména. Z bezpečnostních důvodů doprovázela jezdce jezdecká na trati také policejní hlídka a sanitní vůz.

Naše zákoutí aneb tip na procházku

Pamatujete, když jsem ve třetím čísle Občasníku před dvěma lety psal o vrbách na kraji Zelené cesty? Tak teď Vás zvu na procházku velmi dlouhou. Bude to Zelenou cestou k prameni větrnického potoka. Aniž by byl v mapách tento název zapsán, všichni víme, o jaké místo jde. Je to jediný zelený pruh v lánu pole mezi Újezdcem, Lhotou a Hostinkou. Tento pomístní název vzniknul patrně nedávno.

Takže vyrazíme od těch strážců v podobě vrb cestou od Boekhoutových a jdeme mezi stromky a keři na sever. Letos nechala paní starostka toto místo projet alespoň mulčovacím strojem, aby to nebyla taková džungle, ale stejně není potřeba moc tuto zeleň likvidovat, neboť skýtá útočiště pro mnoho zvířete. Po celou cestu můjme stromy, které pamatují velmi mnoho. Jsou vykotlané, polorozpadlé, některé i ztrouchnivělé. Na konci Zelené cesty vstoupíme na pole, která jsou oddělena jen terénním zlomem. Popojdeme-li ještě asi 100 metrů, dojdeme až k „řečišti“ Větrnického potoka. Směrem vlevo, proti jeho proudu, se dostaneme až k jeho prameni. Ten je za silnicí Hoříčky-Újezdec. Takže zde pramení Větrnický potok, vodoteč, která tvoří přítok Válovického potoka v místech za mysliveckou chatou pod mariánskou kapličkou v Lečském údolí.

A teď už musíme kousek po silnici směrem na Hoříčky a v levotočivé zatáčce přeskočíme příkop a přímou cestou lesem, kolmo k silnici, dojdeme až k památnému místu nálezu mezního kamene z roku 1787. Je to nejsevernější část a

nejodlehlejší místo katastru Lhoty pod Hoříčkami. O tomto mezníku si necháme povídání na příští vydání Občasníku, bude to velmi zajímavé, nenechte si to ujít. A jak zpět domů? Buď po hlavní silnici přes Újezdec, nebo tou samou cestou. Pak se ještě nabízí cesta přes Světlou, ale komunikace z Hoříček na Skalici je příliš frekventovaná, a tak nebezpečná.

Na snímku vlevo prameniště Větrnického potoka. V pozadí přímo je skupina stromů, kde začíná "kaňon" Haráček, do stromořadí vpravo je pak konec Zelené cesty.

Naši slavní rodáci... rodina Josefa Linhy

Rubrika o našich slavných rodácích bude nyní obohacena nikoliv o jednotlivce, ale o celou jednu rodinu, která pocházela ze Lhoty. Vybral jsem ji z toho důvodu, že je její příběh zajímavý.

Jedná se o rodinu Josefa Linhy. Už v Občasníku č. 7/2020 jste si mohli přečíst, že bydleli v č. p. 3. - ovšem původem byli z č. 37, ze stavení dnes bez očíslování nad rybníčkem Prádlo mezi domy 45 a 30. Ve Lhotě žili od konce 18. století, až do druhé poloviny století devatenáctého. Ale to už je právě jejich příběh...

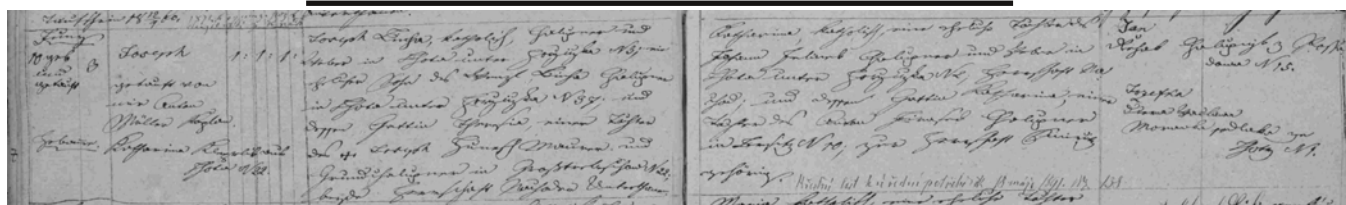
Lhotecký tkadlec Josef Linha se v roce 1871 sebral a jednoduše šel průkopnický budovat českou vesnici na ukrajinskou Volyň, stejně jako dalších několik českých rodin z různých koutů naší země. Konkrétně to byla ves Moskovština (dnes samota o několika rozpadajících se stávkách obce Dorogostáje na Volyni v Ukrajině). Spolu s ním a manželkou Kristýnou (roz. Vlčkovou) odešli i jeho synové Karel a teprve dvouletý Josef.

Josef starší si zakoupil v tamějším pralese 8 morku

lesa. Po jeho zaplacení a úhradě ostatních poplatků mu zbylo pouhých 20 rublů na uživení rodiny.

Stejně jako ostatní Češi na Volyni byl velmi skromný a pracovitý a postupně se jeho zemljanka změnila v daču, a ta pak v selskou usedlost.

Pomáhali mu hlavně jeho synové, a tak mohl posléze založit i cihelnu. Syn Karel se přizemil do Krupy, Josef mladší pokračoval v hospodaření na rodinném majetku, takže starý Linha nakonec umíral spokojen.

Matriční zápis o narození Josefa Linhy st. ve Lhotě pod Hoříčkami č. p. 3 dne 10. června roku 1839.

Zdroj: SOKA Zámorsk, sign. 48-7, str. 60

Mladému Josefovi Bůh v dospělosti požehnal na dětech, neboť jich měl s manželkou Annou (roz. Loudovou ze Starého Kolína) devět (šest hochů a tři děvčata). Jeden ze synů zemřel ještě jako dítě, druhý pak ve Světové válce v roce 1918. Josef Linha ml. se vyučil bednářem, a protože bylo toto řemeslo na Ukrajině velmi výnosné a i tím, že byl šetrný a pracovitý. V krátkém čase se mu podařilo zabezpečit všech sedm zbylých dětí. Hoši dostali každý pozemek o 15 ha i s budovami, děvčata pak po 3.000 rublů ve zlatě, zařízení do bytu a po dvou kravkách. Až se mezi Ukrajinci povídalo, že si snad musí peníze sám tisknout...

Celá léta žili spokojeně, než druhá světová válka poznamenala mnoho rodin, i tu Linhovu v Moskovštině. Své rodné vlasti dal ale nejceněnější dar: na její obranu do armády vstoupili jeho čtyři synové, tři zeťové, tři vnuci a jedna vnučka. V bojích na Dukle bohužel padl syn a vnuk...

Není divu, že si toužebně přál dočkat se konce války, a ještě více to, aby mohl dožít v rodných Čechách. Když dostali volyňští Češi vyznění o povolení k návratu do Čech (většinou příslušníci armády gen. Svobody), rozhodl se k cestě do vlasti spolu s dětmi i Josef Linha s manželkou. Už to ale nebylo do rodné Lhoty pod Hoříčkami. Dne 20. dubna 1947 se dostal do Žatce, odkud dědečka Linhu i jeho těžce churavou ženu vzal jeden ze synů na svoji usedlost do Podbořan. Když babička

Linhová skonala, byla uložena podle jejího přání do hrobu ke svému vnukovi, který byl pohřben v Pšově. Měla ho stále v srdci, neboť sám prošel všemi útrapami pekelnou Duklou bez nehody, aby pak zahynul na Slovensku při odstraňování min... Starý Josef Linha často od synů ze Pšova do Podbořan chodil pěšky doprovázen matnými vzpomínkami na těžké chvíle, když s rodiči na Volyň před 70 lety přišli ve srovnání s tím, jak to mají dnes jeho děti a vnoučata lehké. Rozjímal například při pohledu na traktor, jak by jim takové stroje ulehčili dřinu při zkulturnění volyňské krajiny. Při procházkách Podbořany šel i kolem kina a uvědomil si, že nikdy v životě v biografu nebyl. Vracely se mu vzpomínky na mládí, kdy chodili s ranečkem buchet několik kilometrů na státní silnici dívat se na projíždějící „povozy bez koní“. Auto tam tehdy projelo jednou či dvakrát za den...

Činorodý dědeček Linha, ačkoliv už stářím sešlý, nemohl zůstat bez práce. Tak stále pomáhal synovi – zametal dvůr či menší práce vykonával. Stejně tak i 10. listopadu roku 1948, kdy za kolnou štípal roští. Snacha volala ho však k obědu marně. Nalezla jej ležet raněného mrtvici. Pochován byl v Pšově vedle své manželky a vnuka. Na jeho pohřeb sjeli se i mnozí obyvatelé ukrajinské Moskovštiny, přičemž dojemnou řeč nad jeho hrobem pronesl synovec Václav Louda, válečný vysloužilce.

Epilog:

Mnozí Čechové se po pustošivé Prusko-rakouské válce (1866) rozhodovali, zda zůstanou doma, nebo zkusí štěstí jinde. Často se v tomto období migrovalo za oceán do Ameriky, ale protože bylo tehdy hlavní obživou zemědělství, rozhodnutí jít východní cestou se zdálo mnohem schůdnější a perspektivnější, navíc hrál svou roli i příbuzný jazyk východních národů. Bývalá Volyňská gubernie v carském Rusku byla velká asi jako Čechy a za 10 let tehdejší přistěhovalecké mánie bylo založeno na 100 českých vesnic. Car, ale i jeho vláda osídlování podporovali, jelikož to zvedalo úroveň zemědělství. Je jasné, že to první osadníci neměli vůbec jednoduché. Ukrajinci byli tehdy velmi negramotní, běžné bylo tmářství (protipokrokovost) a velká zlodějina. Když bylo zrušeno nevolnictví, zkoušeli se muži osamostatnit, ale sami neměli zkušenosti, ani náradí. Například pole vůbec nehnojili, hnůj vyváželi do rokle. Když viděli, že ho Češi z rokle vyváží na svá pole, dokonce jim nabízeli vodku za odvoz hnoje z jejich pozemku... Nebo třeba každý Čech si pořídil železný pluh a brány, tamější muži používali ještě dřevěné rozsochy... Pak se ale divili, že je české hospodaření efektivnější.

Zdroj: [commons.wikimedia.org/wiki](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Map_of_Ukraine_1880.jpg)

Mork/morg byla plošná ukrajinská míra, která se dnes již téměř nepoužívá. Podle oblasti značila 0,33-1,07ha. Název byl odvozen od plochy pole, které lze jedním zapraženým koněm obdělat od rána do poledne (morgen = ráno).

Mužik označuje rolníka v carském Rusku. Do reforem v roce 1861 byly nevolníky, pak dostali pozemky a stali se svobodnými. Do západních se slovo mužik dostalo díky románům Tolstého a Dostojevského.

V 19. století odešlo na Volyň odhadem až 16.000 Čechů. Naopak potomků těch, kteří se vrátili po II. světové válce zpět je v ČR přibližně 300.000.

Použité zdroje:

Periodikum Věrná stráž – ročník V., č. 47 a 48 z prosince 1950; (Studijní a vědecká knihovna v Hradci Králové)
Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel (věstníky, ročenky, databáze osob)
VACULÍK, Jaroslav - Dějiny volyňských Čechů, Masarykova univerzita 1997, ISBN: 80-901878-5-4

Zde je kompletní rodina Anny a Josefa Linhy - uprostřed jako výměnkáři. Vlevo od nich sedí jejich dcery Helena, Antonie a Krista s manželi (Kunáškoví, Křivkovi a Lěblovi). Vpravo pak jejich synové Josef, Anton, Jaroslav a Václav s manželkami. Dole sedí (ale i stojí za nimi) jejich vnoučata.

Foto: Projekt Volyňáci.cz

Posvícení 2021 - tentokrát očima organizátorů

18. října přišlo na řadu tradiční posvícení. Každoročně Vám sem píšu, jak bylo skvělé. Kdyby tomu tak nebylo letos, jistě bych to zdůvodnil. Tedy je zbytečné se zase opakovat. Letos bych Vám chtěl spíše ukázat, že za každou akci pořádanou obcí nebo spolkem U borovice stojí mnoho lidí, bez kterých by se to celé neobešlo. Některé jste mohli vidět přímo v akci na hřišti, jiní jsou však skryti v pozadí.

Každopádně, abychom mohli uspořádat společenskou akci, a to platí stejně u všech větších událostí, musíte mít napřed myšlenku. Potom dostatečný počet organizátorů, neboť v jednom či dvou lidech je jakoukoliv akci uspořádat nemožné. Letošní posvícení si vezmeme jako klasický příklad.

Myšlenka posvícení je několik let stará a vzešla z hlav vedení naší obce. O tom, proč se slaví posvícení a jak je to u nás, jste si už přečetli vloni.

Pokračujme tedy dál. Dlouho před termínem je nutné domluvit doprovodnou zábavu, jaké jídlo se bude podávat a zajistit obsluhu. Letos pan místostarosta, stejně jako loni, zajistil zábavovou kapelu LSD (Lehká Sentimentální Disharmonie). Ta se objevila až na konci celého dne. Výběr

jídla nakonec ovládla hovězí svíčková se smetanovou omáčkou z kuchyně paní Jaroslavy Jiráskové (Lhota/Větrník) a vepřové výpečky, které vypekl Herbert Jindra (Vestec). Obě jídla měla přílohu houskový knedlík, a ten jsme koupili v knedlíkárně pana Vojtase v Olešnici. Výpečky se podávaly se zelím od paní Čapkové ze Žernova. Jako první se ale podávala hovězí polévka s játrovými knedlíčky – tu uvařil také Herbert Jindra a naopak dojíst se každý mohl posvícenským koláčem z chvalkovické prodejny.

Už v pátek odpoledne vyrazili starostka s místostarostou pro již hotové části menu, popřípadě na nákup do supermarketu. Museli jsme doplnit zásoby vína, limonád, slabého i ostrého alkoholu, pochutin pro děti, sanitčních a technických prostředků a pomůcek, zapůjčit a přivést talíře a příbory.

Časně ráno v sobotu pak chlapi postavili stany pro případ nepřízně počasí, rozložily se stoly a lavice, připravila se obě vydávací okénka, navozilo se vařící a výdejové náčiní, narazilo se pivo, limonáda, přichystalo se vše na vaření kávy, koláče. Označily se stoly, zabalily příbory a už se jen čekalo na dvanáctou hodinu, kdy začali chodit první hosté.

Jak už jsem napsal, po večerní zábavě vše utichlo, ale pro organizátory to zdaleka konec nebyl. Ještě v noci jsme uklidili stany alespoň pod střechu, aby do rána uschly a poklidili ten největší nepořádek. Nedělní dopoledne bylo

celé ve znamení úklidu. Nejdříve bylo potřeba stany vystavit na sluníčko, aby doschly, poté odnést lavice a stoly, uklidit nádobí, příbory, umýt kastrolky a hrnce. Pak se teprve sklídily stany, sesbíral se odpad, sesypal do pytlů a ty se odnesly do obecní popelnice. Vyčistil se výčep, uklidila kuchyňka a všechno v ní se muselo vrátit na své původní místo, aby bylo na páteční sousedské posezení

zase vše v pořádku nachystané. Nakonec se zemetlo, vytřela podlaha, odvezlo se nádobí...

Nezbývá než poděkovat kromě výše uvedeným i těm, kteří se na uspořádání akce velmi podíleli. Ať to byl pan Ondřej Jindra jako kuchař ve výdeji a šéf konečné úpravy pokrmů, nebo děvčata, které měl při ruce: Jana Bibrllová, Radka Skuhřavá, Šárka Kricnarová i samotná starostka Darina Kricnarová. Ve výčepu nechyběl Jaroslav Huďa a Petr Bibrle. Veškeré nádobí myl místostarosta Jiří Hanuš střídavě s Miroslavem Hartmanem, ale i velmi pilnou Kačenkou Hanušovou, aby se i podíleli na úklidu nádobí a roznáše. Nakonec musíme poděkovat i Vám, návštěvníkům a vděčným konzumentům, pro které jsme to všechno připravovali. Budeme se těšit opět za rok ve stejném termínu na stejném místě.

Krásné prožití Vánoc a hodně úspěchů v novém roce!

Tenkrát před sto lety v Újezdci, aneb citace z obecních kronik

Stále je v našich lesích vidět pozůstatek problému s kůrovcem, který u nás rádl před několika lety. Příčina kalamity byla shledána v několika faktorech. Zejména špatně zvolená skladba lesů, kde převažuje smrk, byla časovanou bombou. Potom následovalo několik mírných zim, sucho a v neposlední řadě větrná smršť, která pokosila mnoho hektarů lesů po celé naší vlasti. Ideální kombinace pro několikeré rojení kůrovce, zhoubného tvora a ničitele.

Před sto lety lesníci řešili obdobnou situaci, jen na vině nebyl kůrvec, ale bekyně mniška. Už tehdy přitom bylo jasné, že skutečným důvodem zkázy je špatné hospodaření zaměřené na rychlý zisk. Housenky této můry škodily v tuzemských lesních porostech výrazněji od poloviny 19. století a napadaly především tehdy masově vysazované smrkové a v menší míře i borové monokultury. Za první světové války a krátce po ní nastala suchá léta a v důsledku válečného nedostatku pracovních sil byla navíc údržba hospodářských lesů zanedbávána. To byly ideální podmínky pro lesní škůdce, zvláště pro mnišku, jejíž jedna housenka je schopná sežrat až tisíc smrkových jehlic. A zatímco borovice může přežít ztrátu devadesáti procent jehličí, smrk hyne už při ztrátě kolem sedmdesáti procent.

Nemyslete si, i v oné těžké době se našli vtípalci, jako je tomu i dnes, kdy se na sociálních sítích okamžitě po jakékoliv kauze objeví satira a vtipné fotokoláže. V roce 1921 vyšla v Humoristických listech následující veršovaná neznámého autora:

***Padla mniška na háje
a zhoubu jim strojí.
Věda se s ní utkala
v bezúspěšném boji.
Člověk proti člověku
zrobí platné zbraně,
ale proti housence
namáhá se planě!***

A v pamětní knize Újezdce se před sto lety psalo:

V naší obci jest již život tak klidný, jako býval před válkou po zimních vzájemných besedách, s kterými naše obyvatelstvo po celoroční práci u teplejších kamen v zimě ohřívá.

Záhy v březnu miji tento vzájemný odpočinek a spěchá by dohonit, co pro sníž a zimu nemohl na podzim dokončit a připravuje se vše k novému životu tohoto roku. Pracuje se pilně o dříví, prořezání stromu a t. d. Již také se silo kol 15. března. Celé jaro i léto jest naším hospodářům dosti příznivo, tak že se s pracemi dost pokračuje.

Nyní v létě se vyskytl v okolních lesích motýlek mnišky, který zaplavil lesy se svojí zhoubnou housenkou, která požírá jehličí a tím ničí les.

Lesní zřizenci sbírají housenky a motýlky s dětmi nyní v prázdninách, by toto částečně omezili.

Těž se zde změnil 3 majitelé, a to v č. p. 5 na místě pí A. Kultové p. V. Mervart, který se přiznal a v č. p. 3 na místě pí M. Borůvkové p. Borůvka syn. A v č. p. 4 na místě p. A Hofmana p. Hofman syn.

Zdroj: SOkA Náchod - Památní kniha obce Újezdce 1923-1930, zapisovatel František Hoffman.

Foto: Wikimedia

V minulém čísle jste si mohli přečíst o dostavbě víceúčelového hřiště. Přibýlo workoutové sportoviště a nějaké další zábavné prvky. V tomto vydání Občasníku zbývá jen ohlédnutí za slavnostním otevřením, které proběhlo v odpoledních hodinách po soutěži v rybolovu o Lhoteckého pstruha 28. srpna t. r.

Starostka obce Darina Kricnarová přestříhla pásku a mužové vystřelili konfety.

Pak už se přítomné děti s rodiči nahrnuli do sportoviště a proběhla první

zatěžkávací zkouška veškerého zařízení. Snad nám bude sloužit co nejdéle a užije si ho i další dorůstající generace, která se zatím houpe na houpačkách, hraje si na pískovišti a klouže po skluzavce v přední části sportovního areálu U borovice. V současné době probíhá ještě dostavba oplocení nové části, v době, kdy čtete 10. Občasník, by mělo být už hotovo.

Známe dalšího držitele Lhoteckého pstruha

A nyní tu mám pro vás několik snímků z letošní lovecké soutěže o Lhoteckého pstruha, která proběhla 28. srpna. Počasí nás během soutěže nezklamalo, na předávání cen jsme se ale museli přemístit na úřad. Venku totiž trochu sprchlo, ale to už bylo v podstatě po lovu. Účast byla hojná a na podstavec putovní trofeje přibýlo další jméno absolutního vítěze, kterým se stal Vojta Bibrle z Újezdce. Gratulujeme! Odpoledne se ulovení pstruzi osmažili a společně s vynikajícím salátem přišli k chuti všem příchozím. Opět je nutné poděkovat těm, co stáli za touto akcí, zejména partě Pich-Olesik-Bejšovec-Kubů.

Místní dávno (ne)pozapomenuté názvy

Dnes nahlédneme do míst, kde se „odjakživa“ říká U borovice. Pomístní název vychází samozřejmě z toho, že v těchto místech musel být orientační bod v podobě stromu. Takový název se vžije ale opravdu ne desítky, ale stovky let zažítá. V našem případě zde opravdu stála borovice, která měla podle odhadu místních více než 200 let. Zda na jejím místě nebo v okolí stála dříve sosna ještě jiná, lze jen předvídat. Když se totiž podíváme na nejstarší katastrální mapy – indikační skici, oblast jižně za vsí směrem k lesu nad kapličkou je označena jako

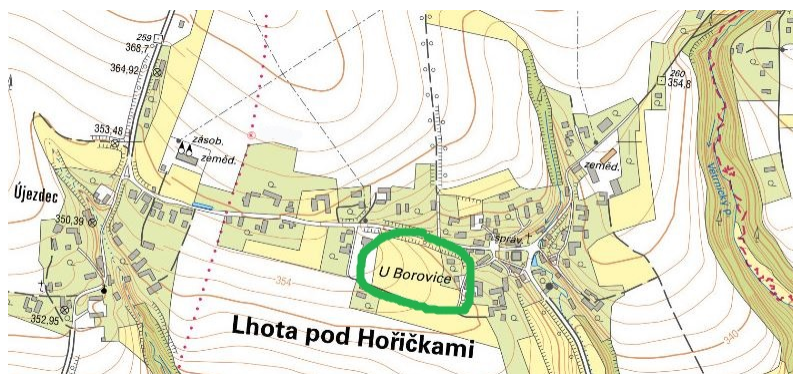

„Nad Obcej“, o borovici nikde ani zmínka. Nahlédl jsem i do všech třech vojenských mapování od dob císaře Josefa II., ale ani tam žádný vzrostlý strom v okolí není. A to jako strategický bod by jistě zaznamenan v takových mapách byl. Nezbyvá než říci, že U borovice je pomístní název vzniklý opravdu v nedávné historii. My ale k „naší“, dnes už bývalé, borovici máme i příběh. Podle pamětníků byla borovice

zasazena rodinou Majerových z dnes již zaniklého č. p. 35, a to na počest narození jejich syna. Stavení 35 stálo na pozemku u rozcestí ke hřišti a ke Skuhřavým (nad Hanou Andreovskou).

Podle archiválií 19. století v č. p. 35 bydlel František Hofman, Majerové se uvádí až po roce 1855. Proto borovice nemůže být stará oněch 200 let. Více napověděly matriky pro obec Lhota pod Hoříčkami. V květnu 1850 se podle nich ještě v č. p. 35 narodil Františku Hofmanovi syn Antonín. Ale pak už 25. února roku 1851 se ve Lhotě oženil jistý Antonín Majer původem z č. p. 17 s Marií Morávkovou z č. p. 46 a v oddací matrice je uvedeno místo svatby č. p. 35! Z toho usuzuji, že si mladí manželé dům č. p. 35 už před svatbou koupili právě od Hofmanů. Matrika narozených lhotských dětí pak říká, že dne 23. května roku 1858 se narodil v č. p. 35 Antonínu a Marii Majerovým synek Josef...

Borovice, která na rohu pozemku stála a vytvořila tak jeden ze našich pomístních názvů byla pokácena 31. března 2017. Znamená to tedy, že tu tato památná sosna stála plných 159 let.

V minulém čísle Občasníku chyběly pravidelné informace z „radnice“, proto je nutné tento nedostatek napravit.

13. zasedání zastupitelstva obce se konalo 17. března a na programu mělo mimo jiných drobných záležitostí projednání obecně závazné vyhlášky o poplatku z pobytu, tedy poplatku podnikatelských subjektů za pobyt turistů v jejich ubytovacích prostorách. Dále byla schválena oprava střech na přístřešcích u č. p. 55 a kůlnách u č. p. 21. Dále pak bylo Zastupitelstvo seznámeno se založením spolku Sportovní spolek U borovice - jeho popis a charakteristiku popíši v příštím vydání Občasníku.

14. úřední setkání zastupitelů proběhlo večer 19. května t.r. Na programu bylo zejména schválení výkupu pozemků potřebných pro stavbu chodníku v Újezdci. Majitelů je několik, takže to nebylo jednoduché. Dále byla schválena odborná restaurátorská oprava obou drobných sakrálních památek ve Světlé. Křížky u hlavní silnice i na návsi tak budou renovovány. Již byly rozebrány a opraveny

Úřední šiml v naší obci . . .

by měly být podle restaurátora do jara. Schválen byl také závěrečný účet z předchozího roku. Další investiční akcí, kterou jsme avizovali je oprava chodníku okolo obecního úřadu. Předcházelo tomu schválení interní komise pro výběr zhotovitele na zakázku malého rozsahu. Nakonec byl ještě schválen zaměstnanecký poměr pracovníka pro údržbu dodaného z Úřadu práce, na něhož je z této instituce možné čerpat jeho mzdové náklady.

15. zasedání Zastupitelstva proběhlo o prázdninách 21. července. Na tomto jednání proběhly běžné agendy typu zprávy o hospodaření obce, ale také například žádosti o prodeji pozemků, které nakonec byly odsunuty na pozdější zasedání. Hlavním bodem bylo jednání o smlouvě a dodání prvků na dostavbu hřiště o workoutové prvky.

16. "Zastupitelstvo" bylo naplánováno na večerní dobu 20. října tohoto roku. Zastupitelé projednali několik běžných

agend, organizační záležitosti konce roku, ale hlavně byl na pořadu hlavní investiční záměr konce letošního a začátku příštího roku - chodníky. Informace o termínu rekonstrukce okolí obecního úřadu se, jak už jste si nyní mohli všimnout, byly přesné. Listopad je tím měsícem, kdy se nám razantně změní vzhled naší návsi. Dále pak probíhá administrativní proces stavby chodníku v Újezdci. Velmi rádi Vám můžeme oznámit, že téměř veškeré majetkové záležitosti máme projednány, projektově je chodník připraven a v době, kdy píšu, tyto řádky, bojuje pan místostarosta o dotační pomoc v Praze na Fondu dopravní infrastruktury.

Přejme si, aby příští rok byl minimálně tak úspěšný, jako letošní. Ať je to myšleno v rovině úspěchů v rozkvětu naší obce, nebo v dotačních ziscích na naše projekty. Děkujeme za přízeň, kterou jste nám v roce 2021 věnovali, budeme za ni rádi i v roce nadcházejícím.

Naši senioři na výletě v Praze

Pondělí 4. října byl dnem výletním. Počasí přálo po celý den, přestože to ráno tak nevypadalo. Jaký že to byl výlet? Do našeho hlavního města. Paní starostka Darina Kricnarová domluvila v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky, a i v Senátu exkurzi pro naše seniory. Vůbec nebylo lehké prohlídku zajistit. Blížily se volby, a tak nebylo jisté, zda nás někdo v Parlamentu vůbec přijme. Nakonec nám byla audience přislíbena, a tak jsme vyrazili. V 7 hodin jsme nasedli do mikrobusu a osmnáctičlenná výprava vyrazila ku Praze. Všechno běželo jako po drátku, časově nám navazovalo a vycházelo prakticky vše.

Nejdříve jsme shlédli instruktážní video v přijímací zasedací místnosti Parlamentu, aby nás pak paní průvodkyně vzala do útrob Thunovského paláce. Procházeli jsme chodbami, kde běžně pobíhají poslanci, jejich asistenti, ministři, novináři. Nejzáživnější to bylo samozřejmě v samotném zasedacím sále Sněmovny. Mohli jsme se usadit do poslaneckých lavic a dále naslouchat výkladu od historie, přes legislativní pravidla, až po různé zajímavosti, které se jinde nedozvíte. Někteří z nás si vyzkoušeli i křeslo premiéra, či řečnický pultík. Celá prohlídka včetně sněmovní kaple nám zabrala dvě hodiny.

Jelikož jsme byli objednáni na 13. hodinu do Senátu, nezbylo nám nic, než se spěšně přesunout do Valdštejnského paláce, kde Senát sídlí. Tyto prostory jsou opravdu překrásné. Opět jsme dostali znalou průvodkyni, která nás zpravila o všem důležitém. Jak o fungování instituce Senátu, tak o kompletní historii samotného paláce. Zde jsme si však senátorská křesla vyzkoušet nemohli, v hlavním sále nám bylo povolen přístup pouze na ochoz pro hosty a novináře. Po hodině v horní komoře Parlamentu nám zbyla také hodina volného času do odjezdu, proto někteří z nás volili procházku po prosluněném Karlově mostě. Pak už jsme se nalodili do autobusu a s mezipřistáním

na pozdním obědě v Nehvizdech jsme už za šera dorazili zpět na lhoteckou náves.

Celý výlet nejde hodnotit jinak než za zdařilý. Kromě nabytých vědomostí, a výtečných dojmů z návštěv míst těžko dostupných, nám vyšlo i počasí, jídlo bylo vynikající, pivo řízné, nikdo se neztratil a bez úhony jsme dorazili domů. Nezbyvá nic, než se těšit na další podobný výlet.

Na sedmnáctý den v červenci byl naplánován sportovně-kulturní den. Hlavní akcí dne byl další ročník tradičního Srandatriatlonu. Proč sranda? Tak určitě nemůžeme svou velikostí konkurovat klasickým triatlonům. Jak cyklistická, tak i běžecká část trati jsou poměrně krátké – dosahují pouze jednotek kilometrů v hlavních kategoriích. Děti pak mají svoje okruhy více než symbolické. Třetí disciplínou je pití piva nebo limonády, jako náhražka plavání. Ale i po prvních dvou silových disciplínách někteří slabší jedinci v této pasáži docela „plavou“. Cílem je však sejít se a spojit sport, zábavu i kulturu v naší obci.

Samotný závod začal, po předchozí prezentaci v 10.00 hodin, kategoriemi dětí. Nejmenší začala na odrážedlech a v této kategorii byly pouze holky s těmito výsledky: 1. Forrerová Elise, 2. Zvarová Emma, 3. Mádrová Ema.

Potom přišli na řadu předškoláci do 6 let. Mezi děvčaty zvítězila Kateřina Hanušová před Petkovou Miou. Ve stejné skupině, ale hochů, vypadaly stupně vítězů takto: 1. Kamarád Matouš, 2. Marek Jiří, 3. Zvara Matyáš.

Kategorie dětí prvního školního stupně (7-10 let) už měly trasu delší, přesto byly výsledky dosti vyrovnané. Pořadí děvčat: 1. Hanušová Lenka, 2. Tipeltová Nikola, 3. Hartmanová Adéla. Pořadí chlapců: 1. Marek Antonín, 2. Žďárský Jakub, 3. Laštůvka Vojtěch.

Starší kategorie dětí měla pouze chlapecké zastoupení a zde zvítězil Lukáš Matěj, na stříbrnou pozici se postavil Švec Matěj a bronzovým byl Pajer Jan.

Hlavní závod žen s plnou náloží kilometrů i půllitru pěnivého moku ovládla Fiedlerová Jana, druhá byla Kamarádová Jana a třetí Dohnalová Martina.

V mužích zvítězil Balcar Jiří, na druhém místě skončil Kačer Jan a třetí byl Petr Martin.

A zbývá už jen kategorie dvoučlenných družstev: 1. HSK Cycling, 2. Johnsonovi, 3. HOBÍŠ.

Přestože situace s epidemií koronaviru nenahrávala žádným hromadným akcím či sportovním soutěžím, jsme velmi rádi za hojnou účast.

Letošního Srandatriatlonu se aktivně zúčastnilo 57 sportovců, za což jim patří velké uznání. V neposlední řadě je nutno poděkovat i organizátorům soutěže, bez nichž by to vlastně ani nešlo. Ať to byla děvčata u prezentace, vodiči malých závodníků, tak i ti, kteří se starali o zázemí v občerstvovacím stánku.

Nelze říci nic jiného, než že se akce velmi vydařila.

Odpoledne už přišlo na řadu sousedské posezení. Podával se grilovaný čuník, pivo a víno teklo proudem, limonáda pro děti.

Když se setmělo, přišla na řadu kultura. Pozvali jsme totiž potulný biograf. Na louce za hřištěm vzniklo improvizované hlediště, směrem k lesu se vztýčilo promítací plátno a po 21:30 začala samotná filmová projekce. Vybraný kus z české produkce se líbil, a to nejen proto, že nám vydrželo počasí. Ještě dlužím název filmu, který v ten večer hrál – Příliš osobní známost režisérky Marty Ferencové.

3. ročník Srandatriatlonu

